

Sygn. akt I C 2615/14

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:
Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant :sekr. Sąd Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **B. S.**

przeciwko (...) **Spółka Akcyjna V. (...) w W.**

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. na rzecz B. S. kwotę 7.455,66 złotych (siedem tysięcy czterysta pięćdziesiąt pięć 66/100) z następującymi odsetkami:

a/ z odsetkami ustawowymi co do kwoty 5.450,66 złotych (pięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt 66/100) od dnia 8 grudnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty ;

b/ z odsetkami ustawowymi co do kwoty 2.005 złotych (dwa tysiące pięć) od dnia 19 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty ;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie ;

3. zasądza od (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. na rzecz B. S. kwotę 976,11 złotych (dziewięćset siedemdziesiąt sześć 11/100) tytułem zwrotu kosztów procesu ;

4. nakazuje pobranie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa :

a/ od B. S. kwotę 208,79 złotych (dwieście osiem 79/100);

b/ od (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. kwotę 285,46 złotych (dwieście osiemdziesiąt pięć 46/100).

Sygn. akt I C 2615/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 czerwca 2014 roku powód B. S. wystąpił o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.491,16 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 7.486,16 zł od dnia 8 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2005 zł od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty z tytułu szkody w pojeździe marki T. (...) nr rej. (...) oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód powołał się na zdarzenie z dnia 30 października 2013 roku , w wyniku którego pojazd należący do R. L. doznał uszkodzenia . Odpowiedzialność za skutki wypadku w zakresie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdu ponosi pozwany . Poszkodowany naprawił pojazd za kwotę 7.486,16 złotych, przywracając go do stanu sprzed

zdarzenia . W dniu 7 listopada 2013 roku R. L. dokonał cesji wierzytelności o naprawienie szkody na powoda . Na dochodzoną kwotę składa się 7.486,16 złotych kosztów naprawy pojazdu oraz kwota 2.005 złotych tytułem najmu pojazdu zastępczego , niezbędnego poszkodowanemu w związku z koniecznością naprawy jego pojazdu .

(pozew – k. 2-4)

Pozwany - (...) S.A. z siedzibą

w W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym wynagrodzenia pełnomocnika powiększonego o podatek VAT, kosztów korespondencji i opłat kancelaryjnych- zgodnie z potwierdzeniami złożonymi do akt sprawy i kosztów przejazdu pełnomocnika na każdą rozprawę. Pozwany zakwestionował zasadę odpowiedzialności pozwanego za powstałą szkodę oraz zakres i wysokość szkody wskazane przez stronę powodową. Strona pozwana wskazała , że umiejscowienie i kształt uszkodzeń samochodów rzekomo uczestniczących w wypadku z dnia 30 października 2013 roku nie korelują ze sobą wzajemnie .

(odpowiedź na pozew – k. 26-28)

Na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2016 r. pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie należności z odsetkami ustawowymi do 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r.

(protokół rozprawy – k. 157v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2013 r. na terenie parkingu przed basenem szkolnym w A., P. G. cofając z miejsca parkingowego samochodem osobowym marki F. (...) z jednoczesnym skrętem w prawo, uderzył tyłem swojego samochodu w bok auta stanowiącego własność R. L. marki T. (...) nr rej. (...), również stojącego na parkingu .

(zeznania świadka R. L. – k. 56-57, zeznania świadka J. L. – k. 77 – płyta CD 00:04:22-00:11:00, zeznania świadka P. G. – k. 77 – płyta CD 00:11:00-00:24:37, nagranie z monitoringu – k. 49)

R. L. zgłosił szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., które w dacie zdarzenia świadczyło sprawcy zdarzenia ochronę ubezpieczeniową w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Pismem z dnia 4 listopada 2013 r. ubezpieczyciel potwierdził otrzymanie zgłoszenia szkody.

(bezsporne, nadto akta szkody – k. 95 – płyta CD)

R. L. naprawił samochód w warsztacie B. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Blacharstwo Lakiernictwo Pojazdowe B. S. z siedzibą w R. Cena za naprawę została określona na kwotę 7.846,16 zł i na tę kwotę została wystawiona faktura . W dniu 7 listopada 2013 r. R. L. przeniósł na rzecz B. S. wierzytelność względem (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu szkody w pojeździe T. (...) nr rej. (...) z dnia 30 października 2013 r., w tym z tytułu kosztów naprawy, odsetek ustawowych, wynajmu pojazdu zastępczego, holowania i innych należnych świadczeń.

(kopia faktury VAT – k. 8, kopia kalkulacji naprawy – k. 9-10v, kopia potwierdzenia odbioru pojazdu po naprawie – k. 11, kopia umowy przelewu wierzytelności – k. 12)

Powód wezwał (...) S.A. do zapłaty kwoty 7.486,16 zł.

(kopia wezwania do zapłaty – k. 13-13v)

Decyzją z dnia 29 listopada 2013 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, wskazując, że do uszkodzeń w pojeździe powoda nie mogło dojść w okolicznościach opisywanych przez uczestników zdarzenia.

Powód złożył odwołanie od powyższej decyzji, jednakże pozwany nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska.

(bezsporne, nadto kopia decyzji – k. 7, akta szkody – k. 95 – płyta CD

kopia odpowiedzi na odwołanie – k. 14-14v)

Samochód T. (...) użytkowała żona powoda. Po kolizji przez ok. 2 tygodnie korzystała z pojazdu zastępczego. Była zmuszona do poruszania się autem, gdyż pracuje w trzech różnych miejscach , do których dojeżdża autem .

(zeznania świadka R. L. – k. 57, zeznania świadka J. L. – k. 77 – płyta CD 00:04:22-00:11:00)

Za najem auta zastępczego przez okres 14 dni wynajmujący J. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) Zastępcze. (...) .pl wystawił fakturę VAT na kwotę 2.005 zł.

(kopia faktury VAT – k. 17)

Przy poruszaniu się pojazdu sprawcy z niewielką prędkością, w skrajnie pochyłym pochyleniu pojazdy mogły zetknąć się na wysokości pomiędzy 40 cm a 60 cm od podłoża i uszkodzeniu uległy drzwi przednie prawe i błotnik przedni prawy T. w stopniu determinującym ich wymianę. Obudowa lusterka bocznego prawego T. mogła zetknąć się z ramą lub szybą drzwi tyłu nadwozia F. (...). Wykluczone jest natomiast, aby skutek przedmiotowego zdarzenia powstały ukośne wąskie wgłębienia na wysokości powyżej 60 cm od podłoża. Na drzwiach przednich oraz błotniku przednim T. (...) posiadała zatem wcześniejsze uszkodzenia, wobec czego należało przy wycenie zastosować potrącenie wartości tych części i kosztów ich lakierowania w wysokości 25 %.. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki T. wynosi 5.450,66 zł.

(pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów napraw – k. 94-114, pisemna opinia uzupełniająca – k. 126-128, ustna opinia uzupełniająca – k. 159 – płyta CD 00:01:49-00:11:37)

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy sąd uznał za wystarczające te dowody które wskazywały na sam fakt zdarzenia na parkingu w dniu 30 października 2013 roku . Potwierdzają to zarówno zeznania zeznających w sprawie świadków , w tym samego sprawcy zdarzenia P. G. oraz nagrania z monitoringu zainstalowanego na parkingu przy basenie , z którego wynika , że doszło do zderzenia się pojazdów w trakcie cofania przez pojazd sprawcy P. G. .

Natomiast w zakresie rozmiarów szkody wyrządzonej tym zdarzeniem sąd przyjął za miarodajną opinię biegłego P. J. , który w sposób wyczerpujący odniósł się do zastrzeżeń strony powodowej w zakresie rozmiaru szkody jaka mogła powstać w samochodzie T. . Wyjaśnił , iż F. (...)

nie posiada żadnych elementów w tylnej części nadwozia (z którym styczność miał bok pojazdu T. (...)), które mogłyby spowodować powstanie wąskich ukośnych wgłębień powyżej 60 cm od podłoża na drzwiach i błotniku przednim. Biegły , po ponownym obejrzeniu nagrania z monitoringu również w obecności stron zakwestionował fakt , że w wyniku najechania przez auto P. G. doszło do podniesienia się tylnej części jego samochodu , co skutkowało uszkodzeniem powyżej 60 cm . Biegły wskazał bowiem , że zderzak tylny F. (...) wystaje co najmniej 5 cm poza obręb bryły nadwozia , więc tylko ta część mogła spowodować wgniecenie elementów poszyc błotnika przedniego prawego i drzwi przednich prawych pojazdu T. na wysokości pomiędzy 40 a 60 cm od podłoża . Natomiast na filmie z monitoringu można zaobserwować , że F. (...) wyjeżdża z miejsca parkingowego ze stosunkowo małą prędkością , nie przyspieszając , a więc na pojazd nie działają żadne siły , ani momenty , które mogłyby spowodować uniesienie jego tyłu . Natomiast jeżeli kierowca F. w tej właśnie chwili nacisnął pedał hamulca to moment powstały od siły hamowania powinien spowodować obniżenie tyłu pojazdu , a nie jego uniesienie . W tym więc zakresie opierając się o wiedzę fachową biegłego sąd przyjął taką wersję , która wykluczała uniesienie się pojazdu najjeżdżającego , a tym samym wykluczającą powstanie szkód w postaci wgłębień w powierzchni lakierowanej powyżej 60 cm . Sąd nie dysponował również innymi dowodami , które umożliwiałyby przyjęcie odmiennego stanu faktycznego .

Sąd pominął kopie dokumentów z k. 140-146, jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia. Biegły ustalił bowiem, że w dacie zdarzenia dostępna była jedna część zamienna o jakości O a zatem część przywracająca walory użytkowe i estetyczne

samochodu. Nie było zatem konieczności nabywania części w autoryzowanym serwisie, po cenie wyższej niż wskazał biegły, a powód nie wykazał swoimi fakturami jaki był koszt tych części zamiennych, które użył do naprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych - art. 436 § 2 k.c. a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.)

W niniejszej sprawie pozwany zakwestionował powództwo co do zasady jak i co do wysokości. Sąd ustalił, iż kolizja miała miejsce w okolicznościach opisywanych przez uczestników. Jedynie ukośne wąskie wgłębienia na wysokości powyżej 60 cm od podłoża na drzwiach i błotniku przednim T. nie mogły powstać wskutek przedmiotowej kolizji, wobec czego należało zastosować potrącenie wartości tych części i kosztów ich lakierowania w wysokości 25 %. Sąd uznał również za zasadne zastosowanie części zamiennych jakości O. Ostatecznie koszt uzasadnionej naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 5.450,66 zł i taką kwotę należało zasądzić na rzecz powoda. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w aktualnym również na dzień dzisiejszy wyroku z 3 lutego 1971 r. (III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205), o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/111)

Jak powszechnie wiadomo, naprawa pojazdu może być wykonana przy wykorzystaniu różnego rodzaju części. Części oryginalne „serwisowe” - (...) – są częściami oryginalnymi zalecanymi przez producenta samochodu (są dostępne w jego opakowaniu i z jego nalepką, nawet jeśli nie jest jego producentem). Części (...) – oryginalne pozostałe, są to takie same części oryginalne, ale dystrybuowane przez ich wytwórców, tj. bez pośrednictwa koncernów samochodowych. Na rynku dostępne są również inne części alternatywne, tj. P- o porównywalnej jakości, PC- o porównywalnej jakości, szczególnie polecanych przez dostawcę (dystrybutora), PJ- „porównywalnej jakości”- części nieoryginalne, ale posiadające na podstawie oświadczenia producenta o odpowiedniej jakości specjalny status „części o porównywalnej jakości”, ZJ- zamienniki o podwyższonej jakości, polecane przez dostawcę (dystrybutora), Z- zamienniki „zwykłe” – pozostałe zamienniki (części nieoryginalne), które nie posiadają „oświadczenia” i statusu „porównywalnej jakości”. Części o jakości poniżej (...) znacznie odbiegają jakością wykonania, kształtem, rodzajem i parametrami zastosowanego materiału od elementów oryginalnych i ich zastosowanie nie przywraca jakości pojazdu sprzed szkody. W niniejszej sprawie w dacie postania szkody dostępny był błotnik jakości O – a zatem oryginalna część serwisowa. Jej zastosowanie w całości przywróciło walory techniczne i estetyczne uszkodzonego samochodu, wobec czego należało uwzględnić koszt wskazanej części w wycenie szkody.

Sąd uznał również za zasadne zasądzenie na rzecz powoda kosztów najmu przez posiadacza uszkodzonego auta pojazdu zastępczego. J. L. pracuje w trzech różnych miejscach, wobec czego koniecznym było korzystanie przez nią z samochodu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego auta. Samochód zastępczy był wynajmowany przez nią przez 14 dni (k 17). Natomiast całkowity czas naprawy samochodu uszkodzonego zgodnie z opinią biegłego P. J. mógł wynieść 12 dni przy uwzględnieniu zamówienia części zamiennych, czasu ich dostarczenia i czasu naprawy (k 98). Tak więc 14 dniowy wynajem samochodu zastępczego został uprawdopodobniony.

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11; OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, OSP 2013/1/2, Biul. SN 2011/11/5, G. Prawna (...)) przyjął, że zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów

mechanicznych za uszkodzenie lub zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona przy tym uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. Poniesione przez posiadacza uszkodzonego pojazdu mechanicznego celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego stanowią szkodę majątkową, przewidzianą w art. 361 § 2 k.c. Stratę bowiem w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. stanowią wydatki, które służą ograniczeniu negatywnych następstw doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia bądź zniszczenia rzeczy (tak też uchwała Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r. III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85, LEX nr 1392609, G. Prawna (...), Biul. SN 2013/11/13-14).

Na rzecz powoda należało zatem zasądzić kwotę 2005 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

O obowiązku zapłaty odsetek od kwoty 5.450,66 zł Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c. zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zgodnie z którym, ubezpieczyciel ma co do zasady termin 30 dni na spełnienie świadczenia od dnia zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie pozwany pismem z dnia 4 listopada 2013 r. potwierdził wpływ zgłoszenia szkody, wobec czego w dacie 8 grudnia 2013 r. (od której powód domaga się zasądzenia świadczenia), pozwany opóźnił się z zapłatą. Od kwoty 2.005 zł odsetki należało zasądzić od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co miało miejsce 19 września 2014 r. [k. 37], gdyż powód nie wykazał, aby przed tą datą wzywał pozwanego do zapłaty wskazanej kwoty.

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku zgodnie z żądaniem strony powodowej. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia, a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. Powód wygrał proces w 79 %. Poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 1.900,79 zł, w tym: 475 zł opłaty sądowej, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 208,79 zł wynagrodzenia biegłego i 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika. Pozwany poniósł koszty w wysokości 2.502,46 zł w tym 500 zł zaliczki na biegłego, 785,46 zł wynagrodzenia biegłego, 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika oraz 17 zł opłaty skarbowej. Łącznie koszty procesu wyniosły 4.403,25 zł. Na rzecz powoda należało zatem zasądzić od pozwanego 976,11 zł $[(4.403,25 \text{ zł} \times 79 \%) - (4.403,25 \text{ zł} \times 21 \%)]$.

Koszty opinii biegłego wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 994,25 zł. 21 % ze wskazanej kwoty powinien ponieść powód, tj. kwotę 208,79 zł. Pozostała kwota obciąża pozwanego, z tym że należało odliczyć zapłaconą przez stronę pozwaną zaliczkę w wysokości 500 zł. Od pozwanego należało zatem nakazać pobranie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 285,46 zł stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 100 zd. pierwsze k.p.c.